

*I ty máš jizvy.
Jen mě jsou vidět víc.*

**JIZVY
JAKO
KŘÍDLA**

**ERIN
STEWART**

YOUNG ADULT ROMÁN

JIZVY
JAKO
KŘÍDLA

Copyright © 2019 Erin Stewart LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2020

Cover © Daniel Pocar, 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0662-4 (pdf)

**JIZVY
JAKO
KŘÍDLA**

**ERIN
STEWART**

**KING
COOL**

*Věnováno Kyle
To díky Tobě žiji*

I

Rok po požáru mi doktor sundává masku a sděluje mi, že mám zase začít žít.

Samozřejmě to neříká přesně těmito slovy, protože je placený za to, aby kolem sebe házel spoustu lékařských termínů, jako třeba *reintegrace* a *izolace*, ale pravda je prostě taková, že se sešel velký Výbor pro Avino blaho a rozhodl, že se tady válím už dost dlouho.

Můj sebelítostný mejdan nad nešťastným osudem popálené oběti požáru skončil.

Doktor Sharp si pozorně prohlíží mé kožní štěpy, aby se ujistil, že mi od poslední kontroly nenarostla v podpaždí netopýří křídla. Jizvy dokážou být pěkné potvory, a protože šedesát procent povrchu mého těla je docela těžce znetvořeno, trvá mu celých dvacet minut, než svou prohlídku dokončí. Papírový ručník na vinylovém stole, na kterém ležím, je už celý shrnutý a zmačkaný. Moje teta Cora zpozvzdálí vše pozoruje a pečlivě si zapisuje poznámky do obřího kroužkového bloku s nápisem „Ava – průběh léčby a rekonvalescence“. Oči přitom ani na okamžik nespouští z doktora Sharpa.

Ten mi zatím sundává obvaz z hlavy a po něm i průhlednou plastovou masku. Přejíždí prsty po jizvách.

„Všechno se nám krásně hojí,“ pronese bez nejmenšího náznaku ironie. Cítím nad očima chlad jeho prstu, ale ten rychle mizí, když se přesune na tlustší štěpy kolem úst.

„No,“ pronesu bez velkého nadšení. „Můžete dát praseti rtěnku, ale pořád to bude p–“

„Avo!“ vydechne rozhořčeně Cora, což je nejen moje teta, ale také samozvaný vůdce výše zmiňovaného Výboru řešícího můj život.

Doktor Sharp potřásá hlavou a usmívá se, až se mu na obou tvářích dělají dolíčky, takže ještě víc připomíná jednoho z těch sexy doktůrků v televizních seriálech, kteří mezi zachraňováním životů klátí na lékařském pokoji sestry. Kdykoli se dotkne mých jizev, naskakuje mi husí kůže a cítím mravenčení v břiše, které přičítám jeho podmanivému pohledu a ostře řezaným lícním kostem. Nepomáhá ani skutečnost, že mě přibližně devatenáctkrát viděl nahou. Jistě, bylo to na operačním stole, ale nahá je nahá, i když na sobě máte obvazy a jizvy z devatenácti operací.

Tohle ožehavé téma jsme ale nechávali raději stranou, tak jako jsem se nikdy nezmiňovala o tom, že mi ze zadku doslova vyřízl kus masa a vymodeloval mi z něj nové čelo.

Doktor mi podává malé zrcátko, abych mohla obdivovat jeho práci.

„Ne, děkuju,“ odmítám a vracím mu ho zpět.

„Ještě pořád máš problém se na sebe podívat?“

„Pokud mi přes noc nenarostla nová tvář, vím docela přesně, co uvidím.“

Doktor Sharp přikyvuje a cosi připisuje do mojí lékařské karty, takže si umím docela dobře představit, že se nadcházející jednání Výboru bude zabývat mým odporem k reflexním plochám. Není to ale tak, že bych se ještě nikdy neviděla. To ne. Pouze dávám přednost tomu se na sebe nedívat.

Další dolíčkový úsměv a doktor si bere moji plastovou masku.

„Myslím, že budeš mít radost, že tuhle věčičku už nebudeš potřebovat.“

Cora nadšeně zavýskne a pokusí se mě z boku nemotorně obejmout, přičemž si dává velký pozor, aby mě příliš netiskla a nenarušila tak hojivý proces.

„To je ten nejkrásnější dárek, jaký jste nám mohl dát, doktore Sharpe. Už je to rok, tento týden vlastně přesně rok, co –“ Cora se odmlčí a já na ní přímo vidím, jak se jí přehřívá mozek, aby našla ta správná slova.

„Od požáru,“ napovím jí. „Rok od požáru.“

Doktor mi podává masku, která byla celý uplynulý rok mým společníkem den co den, dvacet čtyři hodin. Měla jediný úkol: udržovat mou tvář při hojení úplně plochou a rovnou, aby se mi jizvy nevyvalily ven jako nějaké masité boule. Doktor i sestry mě neustále ujišťují, že se jizvy s maskou hojí mnohem lépe, i když nejsem dvakrát přesvědčená, že bych mohla dopadnout ještě nějak o poznání hůř. Mám přece po celém obličejí sešivanou šachovnici bezbarvých kožních štěpů.

„Než si budeme jistí, že ti jizvy nebudou bránit v pohybu, musíš si ale nechat svůj tělový krunýř,“ pokračuje doktor Sharp a rychle dodává: „Mám pro tebe ještě jednu dobrou zprávu.“

Cora téměř neviditelně přikývne na souhlas, což mi napovídá, že ať už přijde cokoli, jedná se o rozhodnutí Výboru pro mé blaho. Zpráva o tom, abych se i já vyjádřila, skončila nejspíš někde ve spamu.

„Teď, když nemusíš nosit masku, ti povolují a zároveň i velmi silně doporučuji, aby ses vrátila do školy,“ říká doktor Sharp.

Otáčím masku v ruce, aniž bych se na něj podívala.

„Taková velkorysost se těžko odmítá, přesto... děkuju, nechci.“

Cora rychle přiskočí, odloží si svůj obří blok vedle umyvadla, a tak nějak napůl se posadí vedle mě na židli a zlehka mi poklepe na stehno.

„Avo, já přece vím, že už tě ty internetové lekce nebaví, a taky mi pořád tvrdíš, jak bys byla ráda, aby se věci zase vrátily k normálu.“

K normálu.

Ano. K tomu starému normálu. Normálu Před požárem. Úplně normálnímu normálu.

„Jenže. To. Už. Se. Nikdy. Nestane,“ říkám. „Už nikdy si jen tak nenakráčím do své staré školy s tím, že všechno je stejné jako dřív.“

„Mohla bys přece chodit do školy kousek od nás, jak jsme o tom už mluvily. Nebo si vyber jakoukoli školu, kterou budeš chtít,“ namítá Cora nedotčená mým odporem. „Víš, jako úplně nový začátek. Najdeš si nové přátele a začneš nový život.“

„To bych raději umřela,“ mumlám si.

Učím se hezky doma v pyžamu po internetu a vůbec nic mi při tom nechybí. Nikdo mě nevidí a nikdo na mě nemůže za mémi zády ukazovat, zírat a šeptat si, když jdu kolem, jako bych nebyla jenom zohyzděná, ale ještě také hluchá.

„Je mi jasné, že to tak nemyslíš,“ drží se svého Cora. „Víš přece dobře, jaké jsi měla štěstí, že vůbec žiješ.“

„Jasně, jsem ztělesněná zaječí pacička.“

Proč bych měla být zrovna já šťastná, že jsem přežila? Mamka, taťka i moje sestřenice Sára teď tančí někde na nebeských loukách, nebo se šťastně reinkarovali do opic kdesi v Indii, zatímco mě tady vozí z jedné operace na druhou, střídají se na mně doktoři a neustále na mě civí úplně cizí lidé.

S mrtvými ale soutěžit nemohu. Smrt nad utrpením po každé vyhrává.

„Kdyby to byla Sára, přála bych jí, aby vedla úplný život,“ říká. „A vím, že tvoje máma by chtěla, abys byla šťastná.“

Její snaha použít mrtvé jako podporu své argumentace mě irituje.

„Já ale nejsem Sára a ty nejsi moje máma.“

Cora se odvrací a stejně tak doktor Sharp, který se snaží předstírat, že se plně soustředí na obrazovku počítače a nevnímá napětí, které místnost naplňuje jako kouř. Opravdu

se mi ani trochu nelíbí, že doktor Sharp musí být svědkem tohoto trapného výstupu dětinského vzdoru, ale i on nese svůj díl viny.

Cora tiše vzlykne a já bych dala nevím co, abych mohla vzít svůj rýpanec zpět. Cora se neprosila, aby se mohla stát mou náhradní matkou, o nic víc, než bych se já chtěla stát její náhradní ratolestí. A obě se, seč můžeme, snažíme vypořádat s tímto prachbídým „přívalem štěstí“, který se osud rozhodl vrhnout naším směrem.

Doktor Sharp si odkašle. „Avo, věc se má jednoduše tak, že si děláme starosti s mírou izolace, do níž ses dostala. Reintegrace je stěžejní součástí léčebného procesu a my všichni si myslíme, že nastal ten správný čas s ní začít,“ říká. Přemůžu se a neptám se ho, koho přesně myslí svým tajemným „všichni“, protože jeho sdělení o tom, že můj poustevnícký status je snad nějakým důvodem k obavám, je pro mne novinkou. „Co kdyby ses do školy vrátila na nějakou zkušební dobu a pak naši reintegrační strategii vyhodnotíme. Řekněme za dva týdny?“

Cora se na mě dívá očima plnými naděje, stále ještě se stopami slz, a mě zaplavuje sílící pocit viny. Celý rok se o mě stará. O holku, která to přežila.

Nemůžu jí vrátit Sáru, ale dva týdny jí věnovat můžu.

„Fajn,“ říkám. „Deset školních dní. Když to nebude totální katastrofa, promluvíme si o možném prodloužení.“

Teta Cora mě objímá tak pevně, že nakonec předstírám, že to bolí víc než ve skutečnosti, jenom aby přestala.

„Jenom dva týdny,“ připomínám jí. „A totální katastrofa to *bude*, o tom nepochybuju.“

„Hlavně to bude začátek,“ drží se svého.

Znovu si nasadím na zjizvenou kůži na hlavě svůj červený šátek a Cora a doktor si vymění triumfální pohledy. Otáčím v tom, co mi zbylo z rukou, maskou a bojuju s nutkáním si ji znovu nasadit.

Cora se zastaví v recepci a dohaduje se o dosud neuhrazených účtech za všechny operace, zatímco já jen tak bloumám po chodbě oddělení popálenin a prohlížím si obrázky na stěnách, které se snaží i umírajícím přinést nějakou krásu. Aniž si to uvědomuju, zabloudím až na normální oddělení, kde se nějaká holčička tiskne k noze své matky a vydává pištivý řev.

Její baculatý prstík přitom ukazuje na mě.

Na moji tvář.

Žena se začervená a mumlá jakousi omluvu, načež dítě strhne za ruku stranou. Holčička dál vřeští a natahuje krk, aby na mě viděla, i když ji matka odtahuje pryč. Muž v křesle z umělé kůže rychle odvrací zrak a usilovně civí do svých novin, ale stejně cítím, že se na mě nepřestává dívat, a tak rychle couvám chodbou zpět a snažím se přitom tvářit, jako by se vůbec nic nestalo.

Vyčkávám v bezpečí oddělení popálenin, kde jsou lidé na tváře, jako je ta moje, zvyklí. Muž s novinami ze svého místa dál vrhá mým směrem kradmé pohledy a já lituju, že mi Cora nedovolila sluchátka, abych si mohla pořádně osolit hudbu a jednoduše všechno a každého odclonit. Místo toho se dívám na 3D expozici zavěšenou v okně a nazvanou *Hvězdný prach* a předstírám, že mě ty kousky rozbitého zrcadlového skla ve tvaru malých hvězdiček odrážející svými cípy fragmenty duhového světla bůhvíjak zajímají.

Kaskáda Mléčné dráhy tvořená minizrcadly se chápe mé podoby a přetváří ji do picassovské reality, jejíž jednotlivé kousky drží sotva pohromadě, jako by i jediný závan vzduchu stačil, aby se roztrhly a spadly na zem. Vidím sebe samu v kousku třípytlivého skla, červený šátek lemující mou sešivanou tvář.

Na zlomek sekundy si mohu myslet, že ta rozbitá dívka v odraze je pouhou hříčkou rozbitého skleněného střepu.

Stačí ustoupit a dívka bude zase v pořádku.

Normální.

Přesně to Výbor chce. Abych se vrátila do školy a byla zase normální.

Už vím, že nebudu.

Normální lidé přece nenahánějí hrůzu malým dětem.

Normální šestnáctiletá holka se podívá do zrcadla a říká si: *Mám v pořádku rtěnku? Nepřehrnala jsem to s tou vlnou vpředu?* Její odraz v zrcadle slouží jako ujištění, a když se jí nelíbí, co vidí, spraví to.

Pro mě je zrcadlo připomínkou, že jsem zrůda.

A to nikdo a nic na celém světě nespraví.

2

Následující týden stráví Cora nervózním pobíháním po obchodech, aby mi nakoupila vše, co potřebuju k návratu do školy, a je bytostně přesvědčená, že úspěch mého návratu do života normálních teenagerů plně závisí na tom, jestli budu mít batoh, nebo tašku přes rameno.

Večer před mojí oficiální „reintegrací“ přede mnou rozprostře na posteli kolekci tašek a batohů. Zírají na mě potištené tote bagy, vyšívané batohy, silonové crossbody.

„Co dneska děcka tvého věku nosí?“

Pokrčím rameny. „Já teď nosím hlavně pyžamo a nemocniční hábity, takže asi nebudu ten nejlepší zdroj v oblasti módních stylů.“

Raději už nedodávám, že silně pochybuju o tom, že by se někdo díval na moje doplňky. Cora rychle odhlédne od své brašnomanie, sraští obočí a dívá se na mě stejným způsobem, jako když luští svou nedělní křížovku. Jakože má to správné slovo už už na jazyku, jenom se nedokáže dostatečně soustředit, aby na něj doopravdy přišla.

Ať se ale snaží sebevíc, já jsem prostě puzzle, které jednoduše nedá dohromady.

„Myslím, že tahle,“ pronese rozhodně a podává mi černou poslíčkovskou brašnu. „Jenom si ji zkus, ať máme jistotu, a já pak ten zbytek vrátím.“

Než bych si před ní hrála na modelku, raději jí odsouhlasím všechno, co chce slyšet, a připomenu jí, že až se za

čtrnáct dní vrátím ke svému poustevničení, žádnou tašku už nebudu potřebovat.

Cora svěsí koutky úst a na okamžik jí sklouzne její maska generálky Výboru pro mé blaho a já před sebou najednou vidím někoho úplně jiného: malého, ustrašeného človíčka, který by si ze všeho nejvíce přál, aby tu před ním stála jeho vlastní dcera, předváděla mu jednotlivé tašky, celá natěšená, že zase uvidí své kamarádky, nedočkavá na večírky s přespáním a všechny ty normální věci, které by si Cora pro Sáru přála.

Povzdychnu si, vezmu si od ní messenger tašku a přetáhnou si popruh přes hlavu.

„Ta je perfektní, Coro. Díky.“

Ještě mi brašnu upraví, aby mi hezky seděla u boku. Váha brašny mě tlačí do citlivé a napjaté kůže na ramenou, ale je příjemné vidět, že se zase směje.

Cora vytáhne ze sbírky modrý šátek a drží ho vedle volné modré košile, kterou mi také koupila. „Tak, *tomu* říkám ohoz,“ pronese spokojeně. Ví, že nemá peníze nazbyt na nákupy nového oblečení, ale jsem vděčná, že si na sebe nemusím zítra brát věci po Sáře. Naštěstí je únor, takže mohu nosit dlouhé rukávy a džíny, které zakryjí většinu z mého kompresního pooperačního spodního prádla.

„Jsi si jistá, že nechceš paruku?“ ujišťuje se Cora. „Ta hodná paní v nemocnici říkala, že jí můžeme kdykoli zavolat. Stačí skočit do auta a zajet si pro ni.“

Zavrtím hlavou. „Absolutně vyloučeno.“

Paruka by sešíváné fleky kůže na mé hlavě zakryla určitě lépe než šátek, ale koho bych tím ošálila. Paní, o níž Cora mluvila a která za mnou nakráčela na oddělení popálenin vyzbrojená všemi možnými typy a druhy paruk, make-upů a dalších rafinovaností na zakrytí jizev, *byla* opravdu milá a hodná, ale ať se snažila sebevíc, falešné vlasy a líčidla *tohle* nikdy nezakryjí. Tak proč předstírat?

Když Cora odchází, rozeprnu si kompresní prádlo, svoji druhou kůži, která brání jizvám, aby se vyvalily ven jako nafouklé jablko.

Položím se jen v topu a šortkách tváří na postel a do nosu mě šimrá Sářin přehoz. Cora se vrací a začíná naše pravidelná večerní rutina „natírání Avy“. Začneme na pravém boku. Opatrně mi narovná ruku, která z tohoto úhlu vypadá až děsivě tenké. Jako by ji tvořila jen kost a kůže, spíš jako ruka nějaké zombie. Kdo by to byl řekl, že tukové buňky mohou všechny shořet?

Cora jemně zapracovává krém do všech záhybů a prasklin a místnost naplňuje už známá vůně jako ze staré lékárny. Moje běžové kompresní prádlo jako stažená hadí kůže leží přehozené přes stůl. Po roce nošení mám pocit, že je mojí součástí víc než ty pokroucené, fialově růžové jizvy mého skutečného těla.

Vždycky jsem kůži považovala za jednu homogenní jednotku, ale ta moje připomíná spíš čtvercově prošíváný přehoz na Sářině posteli, je jako nějaký morbidní celek sešitý dohromady ze spousty náhodně posbíraných kousků všech tvarů a velikostí. Některé jsou ještě původní, některé přešité, některé přenesené z jiných částí mého těla, jako by si doktoři hráli s mojí kůží nějaké „škatule, hýbejte se“. Kdysi na začátku mi na tělo přicvakli dokonce i prasečí, nebo dokonce mrtvou kůži, zatímco čekali, až jim v laboratoři vypěstují z kousků o velikosti poštovní známky vyříznutých z mých zad pořádnější kusy mého já.

Cora mi hněte paži jako těsto a vpracovává mi řídkou emulzi do kůže. Jedná se o jediný případ, kdy se ke mně Cora nechová, jako bych byla z papíru nebo něčeho tenkého a křehkého jako vaječná skořápka, která pod jejími doteky ihned praskne, protože jí sestry v nemocnici vysvětlily, že čím drsněji a hruběji mě bude masírovat, tím lépe se budou jizvy

zacelovat. A pokud Cora může pro urychlení a vyšší efektivitu léčby něco udělat, nezastaví se před ničím.

Zvedám levou nohu dřív, než mě o to Cora požádá. Po osmi měsících této celotělové roztírací rutiny jsme již dokonale sehrané duo. Už jsem asi dostatečně pohyblivá, abych si krém dokázala rozetřít i sama, ale popravdě řečeno je to tak příjemné, když se mě dotýkají i jiné prsty než ty studené doktora Sharpa. Masáž mi navíc uleví od svědění, které je vedlejším příznakem suché kůže, která je zase důsledkem skutečnosti, že nemám žádné mazové žlázy. Dominový efekt tak kulminuje neustálým svěděním pod kůží, kam si nikdy dost dobře nedosáhnu.

„Četla jsem docela zajímavý článek,“ ozve se po chvíli Cora.

Téměř vyprsknu smíchem nad nyní už zcela normální situací. Každé tři měsíce nám ve schránce přistane čtvrtletník *Přežili jsme požár* a naplňuje Coře hlavu přehršlí nápadů, jak by mi mohla pomoci. Čte mi celý magazín písmeno po písmenu, každý článek, a často mi nechává výstřižky z něj přímo na posteli.

„Tvrdí, že je důležité, aby lidé, kteří přežili požár a žijí s popáleninami, měli nějakou podpůrnou skupinu svých vrstevníků, protože ti jim budou rozumět.“ Cora mě maže a dál vykládá. „A já prostě vím, že zítra potkáš nějaké nové přátele, a myslím, že ti to doopravdy pomůže, Avo. Vážně to úplně cítím.“

Přetočím se na záda, aby mi mohla natřít i kolena.

„Budou to jenom dva týdny, Coro. Nedělej si žádné velké naděje,“ říkám jí, i když je mi jasné, že si je dělá a že už dávno vystřelily kamsi daleko z atmosféry.

„Vím, že vždycky říkáš, že žádné kamarády nepotřebuješ –“

„A taky nepotřebuju.“

„A já si zase myslím, že by sis neměla tahle vrátka zavírat. Nedovol, aby ti strach bránil v něčem dobrém.“

„Já se ale ničeho nebojím.“ Protáhnu si své neduživé svaly na rukou. „Mám přece jizvy jako brnění, které mě ochrání.“

Cora sevře pevně rty do tenké linky a masíruje mi emulzi hrubými pohyby do ramen, kde mám ty největší a nejtlustší jizvy. Široké pruhy kožních štěpů z krku, zad a paží jako nějaké ocelové šle. Až donedávna mi Cora musela pomáhat i s oblékáním trička, protože jsem nedokázala zvednout ruce dostatečně vysoko.

Nechávám ruce odtažené od těla, aby mohla emulze zaschnout, než si na citlivou kůži znovu navléknu kompresní prádlo. Protáhnu nohy i ruce těsnou tkaninou a Cora mi zatáhne zipy. Nakonec mi vpraví emulzi i na obličej a jedním prstem ji vtírá do linií štěpů, které mi člení tvář na několik dílů.

„Slyšela jsem, že v Crossroads nacvičují každý rok muzikál,“ pronese Cora nenuceně, jako by mi už tolikrát předtím nezopakovala, že škola, kam mám nastoupit, má vynikající dramatické kurzy. Jako bychom obě nevěděly, že jsem od požáru nezapívala ani notu. Předtím to bylo jiné, to jsem zpívala pořád. Ve sprše do mikrofonu ze sprchové růžice, v autě se Sárrou a se staženými okny, u večere, kde moji nebozí rodiče trpěli pod nápořem mého šílenství z posledního muzikálu na Broadwayi.

Ted', po všem tom horkém kouři, kterého jsem se nadýchala, intubacích a operacích, kdo ví, jestli bych dokázala vůbec *něco* zazpívat. Doktor Sharp říká, že se mi hrdlo už zahojilo a všechny ty řeči kolem, ale já mám své pochybnosti. Ne, že by na tom nějak záleželo. Ta dívka, která tolik milovala světla ramp a převecká sóla, už přece neexistuje.

Bloudím očima po místnosti, kde jsme se Sárrou každý měsíc trávily několik společných večerů a nocí, když jsem přišla na přespání. Já jsem sice bydlela hodinu jízdy odsud, na jihu, na utažském venkově, ale vyrůstaly jsme prakticky

jedna vedle druhé, v mém či jejím pokoji, kde jsme spolu sdílely všechna naše holčičí tajemství. Sára říkala mé mámě máma Denise a já té její zase máma Cora.

Nyní jí říkám jen Coro a tenhle pokoj mi připadá spíš cizí než známý a blízký.

Když jsem se vrátila z nemocnice, většina Sářiných věcí už byla pryč, až na pár drobností, které mi ji bolestně připomínají: šaty ve skříni, které mi padnou, Sářiny baletní špičky na prostřední polici, jako by si je měla každým okamžikem natáhnout, a samozřejmě její nepřekonatelná sbírka Barbín, které na mě civí za skleněnými dvířky skříňky z masivního dřeva. Vystavené panny mají podle všeho značnou hodnotu, ale Cora a Glenn by je stejně nikdy neprodali, tak jako všechno ostatní kolem.

Cora se svým způsobem opravdu snažila, aby mi tady vytvořila můj vlastní prostor. Na stole stojí zarámované obrázky mých rodičů. Na stěnách visí plakáty z broadwayských muzikálů, jako jsem mívala doma.

Až na to, že tohle není můj domov.

Jsem jenom obyčejný vetřelec, podvodník, který se pokouší vyplnit místo, kde kdysi bývaly dvě dívky, když já jsem sotva jediná.

Cora mi zvedne bradu, abych se na ni podívala.

„Slib mi, že tomuhle pokusu dáš doopravdy šanci. Že lidem dovolíš, aby se k tobě přiblížili.“

Cora dychtivě pátrá pohledem v mém obličejí a já zase v tom jejím. I v pyžamu a bez make-upu je krásná. Máma z legrace říkala, že když se její mladší bratr na Coru poprvé podíval, neměl jednoduše šanci, a odstěhoval se za ní do města.

Povzdychnu si. „Coro, jediný způsob, jak můžu ty následující dva týdny přežít, je, když budu mít tu nejtlustší možnou hroší kůži, a doufám, že mi ji ty moje jizvy doopravdy poskytnou.“

Cora sevře rty a bere můj vtíp mlčky na vědomí.

„No tak,“ snažím se, „já si ze sebe můžu buď dělat legraci, nebo nad sebou brečet. A myslím, že všechny slzy jsem už na hodně dlouho dopředu vybrečela.“

Cora neudělá ani jedno. Místo toho mě vezme za ruce a moje růžovo-fialová kůže ani trochu neladí s její bílou. Ale sponž že na té pravé mám stále prsty. Nazývat rukou ten pahýl, připomínající spíš pařát, co mi zbyl na levé, je až příliš nadnesené. Spíš jsou to taková podivná klepeta – spojené prsty na jedné straně a proti nim velký palec, který je ve skutečnosti můj vlastní transplantovaný palec u nohy.

Cora mi tiskne ruku – nebo pahýl, ať už jí říkám jakkoli – stále pevněji. „Je to tvůj předposlední rok na střední. Najdi si kamarády. Užij si ho.“

Dlouze a pomalu vydechuju. Cora nic nechápe. Dokonce ani moji staří přátelé nevěděli, jak se ke mně po požáru chovat. Nejspíš proto, že už jsem to ve skutečnosti nebyla *já*.

Pochybuju, že v téhle nové škole by bylo mnoho takových, kteří by jen čekali, až si k sobě do party přiberou tuhle konkrétní popálenou holku.

Nehodlám se stát členem klanu, mám jiný plán: udělat všechno, co bude v mých silách, abych se vypařila. Samozřejmě ne doslovně, jako nějakým kouzlem, ale prostě splynout s pozadím. To mi bude dělat kamufláž. Jediný způsob, jak tyhle dva týdny předstírané normálnosti přežít, je minimalizovat kontakt – můj s nimi i jejich se mnou.

„Málem bych zapomněla,“ popadnu na stole svá sluchátka a položím si je přes oblečení nachystané na křesle na zítřek.

Cora se celá napne a nejspíš teď používá každičký kousek své vůle ukryté ve své stošedesáticentimetrové postavičce, aby je z krásně naaranžované hromádky zase nesebrala. Nenávidí má sluchátka stejně silně, jako je já miluju. Vlastně, já je hlavně potřebuju.

„Ty a ta tvoje hudba,“ povzdychne si.

Nevyprávím jí, že tohle není o žádné hudbě. Povětšinou ani nevím, co ve sluchátkách vlastně hraje. Nosím je, protože mi blokují vnější svět.

Pomáhají mi zmizet.

Ve dveřích se zastaví strýc Glenn, aby mi popřál dobrou noc. Stojí tam se svým již tradičně nejistým úsměvem, nos zvednutý lehce vzhůru, stejně jako ho mívala máma. Někdy mi stačí se na něj jen podívat a hned mě zaplaví strašlivý smutek. Máma bývala tak krásná, i když ne jako nějaká porcelánová panenka jako Cora. Její krása nebyla zdaleka tak křehká, měla drobné vrásky kolem očí a mozoly na ruce.

I můj nos mířil hezky vzhůru jako u mámy, což je zřejmě něco, co se v její linii dědilo z generace na generaci. Táta po něm rád přejížděl prstem, od kořene až po špičku, kde si nechal prst vylétnout vzhůru. „To není nos, ale skokanský můstek někde ve Švýcarsku,“ dobíral si ji.

Dotýkám se svého nosu, který nyní končí kulatým, vypouleným kožním štěpem, jako nějaká slepá ulice. Požár si dal opravdu záležet; nechal mi jenom mámu jako takovou, ale i ty kousičky z ní, které jsem měla v sobě.

Glenn nakročí do pokoje a jeho špičaté kovbojské boty se ztěžka noří do koberce. Cora ho ihned zpraží pohledem. Zastaví se uprostřed kroku, sundá si boty, které jsou tak trochu jeho druhou kůží, i když na ranči nepracoval od doby, co se přestěhoval do Salt Lake City. Sundává si boty a odkládá je úhledně vedle sebe ke stěně. Když si zalezou do postele, pomůže mi sundat si šátek.

„Je moc fajn, že tuhle věc musíš nosit už jen na noc, vid?“ táže se a pomáhá mi upravit popruhy masky.

Přikývnu.

Glenn odstoupí a dívá se, jak si masku usazuju na místo. Cítím přitom ten známý tlak na kůži. „Jsem na tebe pyšný,“ říká mi.

„Proč?“ tážu se malým otvorem v plastové masce.

„Protože jsi statečná,“ odpovídá. „Víš, co vždycky říkával John Wayne?“

Zavrtím hlavou. „Vím akorát, kdo to byl.“

Glenn se směje. „Tak to ber jako lekci číslo jedna: ‚Odvaha je mít ten nejděsivější strach, ale přesto vyskočit do sedla.‘“

Roztočím ruku ve vzduchu, jako když házím laso.

Glenn mě políbí na vlasy. „Dobrou noc, holčičko.“

V přítmi pokoje, když hodně přivřu oči, vidím, jak se nade mnou sklání máma. Skoro jsem schopná uvěřit, že na mě pak bude čekat u sebe v ložnici, až si k ní vlezu do postele a řeknu jí, jak moc se bojím, že na ten zítřek budu úplně sama.

Glenn a Cora odcházejí a jeho široká ramena ostře kontrastují s její titěrnou postavičkou. Cestou se ještě skloní, aby jednou rukou zvedl boty, zatímco tou druhou drží Coru za její štíhlé prsty. Skrz masku se dívám, jak mizí v chodbě.

Podívám se na svoje vlastní ruce, na pahýl na jedné straně a zjizvené prsty vyčuhující pod kompresním prádlem na druhé.

Cora po mně chce, abych k sobě pustila i další lidi. Problém je, že tu nikdo nestojí a neklepe na dveře. Teď ani nikdy jindy.

A tak, ať už mi zítřek ve škole přinese cokoli, musím být připravená.

Neprůstřelná.

Nasadím si sluchátka a pouštím hudbu. V těsném sevření kompresního prádla a masky zavírám oči. Normálně ve mně moje výbava bojovníka, který přežil požár a bojuje o svůj nový život, vzbuzuje spíš pocit, že jsem Tutanchamon zabalený ve svém sarkofágu, ale dnes si v ní připadám dobře.

Je jako ochranná bariéra, která mě odděluje od vnějšího světa.

Jako by to byla jediná věc, která mě drží pohromadě.

3

Jako v *Disappearing Act One* požádám Coru, aby mě vysadila o půl hodiny dříve, protože se chci vyhnout přečpaným chodbám své nové školy, Crossroadské střední, domovu slavných Vikingů.

Vybrala jsem si ji, protože je až na druhém konci města, kde Sáru nikdo nezná. Už tak jsem vstoupila do prázdná, které po sobě zanechala doma, není nutné, abych do jejího stínu vplula ještě ve škole.

Cora byla od návštěvy doktora Sharpa jako na koni a samojediná se ujala veškeré přípravy opětovného zahájení mého studia. Zajistila převod mých záznamů ze školy, do níž jsem chodila předtím, dojednala s ředitelem v Crossroads výjimku ze spádové oblasti, z níž mohou studenti školy pocházet, a obtelefonovala snad všechny příslušné úředníky školského úřadu i školy, aby společně připravili plán, jak se co nejlépe vyrovnat s mým „stavem“, přičemž nejspíše trpěla vysoce selektivní amnézií, neboť se jim zapomněla zmínit o naší dvoutýdenní dohodě.

Když jsme zaparkovaly před školou, sděluje mi, že na mě již čeká ředitel, aby se se mnou osobně setkal. Trvá na tom, že se mnou vystoupí, a když si přitáhne kabát, aby se chránila před mrazivým únorovým větrem, podává mi brašnu à la messenger, kterou nakonec vybrala jako tu nejlepší ze všech k tomu, aby mi zajistila okamžité přijetí do sociální hierarchie školy. Přehodím si poslíčkovskou brašnu přes rameno, zastrčím si

do mobilu sluchátka a Cora mi zatím dává poslední kázání na téma „co je to středoškolák“ společně s pokyny, „jak se mám opravdu vložit do toho, abych zapadla“, a přidává i pár poznámek o lécích.

Tě poslední části už nevěnuju příliš pozornost, protože jednak už dobře vím, kdy a jak své léky brát, a zadruhé u chodníku hned za námi vysazuje auto další holku.

Když mě spatří, ztuhne uprostřed kroku, oči vytřeštěné dokořán, jako by zničehonic ochrnula. Podívám se na telefon ve své ruce a vysvobodím ji ze zakletí. Dívka projde co nejrychleji kolem mě, usilovně se soustředí na každý krok a zmizí ve dveřích školy.

Chyběla možná sekunda, abych vyrazila také, ale zpátky do auta, do svého pokoje, do existence, v níž nejsem nikomu na očích. Cora mi položí ruku na rameno. Přes kompresní prádlo její dotek sotva vnímám.

„Jsi si opravdu jistá, že nechceš, abych šla s tebou?“

Zavrtím hlavou, jakože rozhodně ne. To poslední, co potřebuju, je garde, které se mnou půjde po chodbě. Jako by můj vzhled dostatečně neupozorňoval na skutečnost, že SEM NEZAPADÁM. Což je dost velký průšvih, protože první příkázání života na střední je právě ZAPADNOUT.

Spolknu svůj strach, což je dovednost, kterou jsem si za uplynulý rok opravdu osvojila, a předstírám úsměv. Protože, když se nesměješ, tak brečíš, tak to je. Roztáhnu ruce do stran a otáčím se kolem dokola.

„Tak jak vypadám?“

Myslím to ze srandy, ale Cora bere má slova smrtelně vážně.

„Vypadáš fantasticky.“

„A je ti doufám jasné, že mě posíláš rovnou na jatka?“

Trochu se usměje a upraví mi můj modrý šátek, jehož cípy mám svázané vzadu na krku, takže mi zakrývá celý vršek hlavy.

„Po vyučování si tě tady zase vyzvednu, ano?“

„Myslíš to, co ze mě zbyde?“

Cora vezme mé ruce do svých a pevně mi je stiskne. Jestlipak si teď přeje, abych byla Sára, stejně jako si já přeju, aby byla máma?

„Mysli na všechno, co jsi vytrpěla, Avo. Jsi silnější, než si myslíš.“

Nasadím si sluchátka a ujistím se, že levý náušník zakrývá místo, kde bych měla mít levé ucho. Když mi hudba konečně odcloní vnější svět, sevřu pevně ramenní popruh a projdu vchodovými dveřmi a v duchu si přeju, abych dokázala věřit stejně pevně jako Cora v magickou transformační moc vhodně zvoleného doplňku, v tomto případě mé poslíčkovské tašky. Jakmile se znovu ocitám v linoleovém a zářivkovém světě typické střední školy, ovane mě známá vůně teenagerovského ducha (dvě třetiny propocených fotbalových dresů a jedna třetina deodorantu Axe).

O tom, že právě vstupuju na území fotbalového týmu mocných Vikingů, mě ujišťuje bílá postava s vikinskou přílbou a mečem, vystřížená z lepenky, s heslem klubu: Buď smělý. Buď chrabrý. Buď bojovník. Ručně psaný transparent na zdi pak hlásá: „Připravte se na opravdové peklo. Vikingové přicházejí!“

Když jsem Coře před chvílí říkala o *jatkách*, možná jsem svou situaci ještě hodně podcenila.

Nejde o to, že bych nebyla zvyklá, jak na mě lidé reagují. Víím, že na mě pokradmu zírají, v obchodě, na křižovatce, když čekám na červenou. Nic jim nevyčítám; je to, jako by se přímo před nimi srazilo pět aut najednou. Prostě se nemohou *neřít*.

V jejich reakcích už se dokonale vyznám a rozdělila jsem si je na několik kategorií, do kterých se pokaždé spolehlivě vejdou.

1. Hnus a odpor
2. Bezostyšné zírání

3. Děs
4. Lítost
5. Horečné přátelství
6. Agresivní ignorování (jako bych byla úplně neviditelná)
7. Blahosklonnost (jako bych byla absolutní mentál)

Nelze předem odhadnout, kdo jak zareaguje, i když malé děti povětšinou začínají v zóně 1 a ječí na své matky dotazy, proč mám obličej jako kus slaniny.

Dospělí si zpravidla zachovají dekorum a vynechají zděšené civění. Cizí lidé v obchodech kombinují ignorování a lítost, stejně jako matky, které ode mne rychle odhánějí své prostořeké ratolesti, jako bych byla opravdové a nefalšované strašidlo.

A teenageři? Ti jsou někde mezi, takže fakt netuším, co na mě dnes čeká: vidle, nebo snad lítost, kam se podívám?

Nepředvídatelnost situace vede k tomu, že se mi svírá žaludek, zatímco procházím vstupní halou a mířím k ředitelně. Zatím mám štěstí. Na chodbách není ani živáčka.

Ava 1, reintegrace 0.

V bezpečí tiché předkanceláře s kobercem na podlaze zastavím přehrávání a stáhnu si sluchátka z uší na krk, pročež si pro změnu upravím šátek tak, aby mi zakrýval chybějící ucho. Nevím, kam dál, takže tam jen stojím uprostřed místnosti a připadám si naprosto nepatřičně, i když přesně tak nejspíš vypadám. Když se na mě sekretářka konečně podívá, její širokánský úsměv v jediném okamžiku ztuhne.

„Ach,“ vydechne, spíš než by to skutečně vyslovila.

Sklopí oči ke svému stolu a pokouší se vzpamatovat. Když ke mně znovu zvedne hlavu, opět se naučeně usmívá a promlouvá ke mně hlasitě a bujaře.

„Co si přeješ, zlatíčko?“

„Jsem Ava Leeová. A myslím, že bych tu měla mít schůzku s ředitelem.“

„Ach, Ava, jistě!“ zpívá až přehnaně hlučně.

Klasické horečné přátelství. *Jaké jízvy? Já jsem tak nadšená, že jsem si ani nevšimla, že na tváři něco máš! Tra la la!*

„Prosím, tudy!“ křičí, jako by mě uváděla spíš někam na jeviště než do miniaturní kanceláře se dvěma muži. Jeden z nich sedí za psacím stolem a na sobě má polokošili, druhý stojí vedle něj v upjaté, příliš těsné košili s vázankou, kterou má nejspíš utaženou tak, že jeho hlava vypadá rudě a jako uher, který se chystá explodovat.

„Tohle je Ava Leeová, naše nová studentka,“ stále spíš ječí sekretářka, a když konečně splní své poslání, zavírá za sebou dveře a já téměř slyším, jak si hlasitě vydechuje úlevou. Muž v polokošili mi ukáže na židli.

„Posaď se, Avo. Já jsem ředitel Crossroadské střední Danner, ale většina dětí mi říká pan D nebo Velké D. A tohle je pan Lynch.“

„Můžeš mi říkat zástupce ředitele Lynch, pronese muž s rudou tváří.“

Ředitel Danner ke mně natahuje ruku, ale nepatrně ucukne, když k němu napřáhnu tu svoji. Prsty na mé pravé ruce vyčuhují z kompresního stahovadla jako nějaké scvrklé fialové klobásky.

„Je to v pořádku?“ zeptá se.

„Nebolí to, jestli se ptáte na tohle,“ odpovídám.

Slabě se usměje a potřese mi rukou, jako by to byla leklá ryba.

Předstírám, že nevidím, jak si pak za stolem, když si sedá, otírá dlaň o kalhoty. Vlasy mu v dokonalé lince padají až nad obočí a jeho úsměv odhaluje drahý, stejně rovný a třpytivý chrup. Za zády má na policích desítky cen. Sleduje můj pohled až k poháru se zlatou postavičkou fotbalisty nahoře.

„Kdysi jsem tu hrával ve školním týmu jako rozehrávač. A teď tady tomu šéfuju. Život je někdy legrační, nemyslíš?“

Přikývnu. Jo, život je někdy fakt bomba.

„A teď bych tě chtěl ujistit, že jsme opravdu rádi, že se staneš součástí naší komunity, Avo,“ pokračuje.

Pátrá mi očima v obličejí a hledá místo, na které by se mohl bez nebezpečí podívat. Tak hodně štěstí, kámo. Nakonec se zaměří kousek doleva a mimo, ne úplně na mě, ale i tak vzbuzuje dojem, že se na mě přesto dívá. Možná by mu to i prošlo, kdyby to ovšem nebyla taktika, kterou používá prakticky každý, kdo se mnou musí mluvit. Ne, že bych jim to vyčítala: ani já sama se na sebe nedokážu podívat.

„Samozřejmě si uvědomujeme, že nejsi úplně typický student. Rádi bychom tě tedy ujistili, že kdybys potřebovala pomoc nebo někoho, s kým by sis chtěla promluvit, jsme tu pro tebe. A máme tady k dispozici i zdravotní sestru a ošetřovatelku na plný úvazek. Ta se ti bude při vyučování starat o léky.“

Cítím, jak mě svědí kůže.

„To si je nemohu brát sama?“

Zástupce ředitele ke mně nakloní svoji poďobanou tvář a přiblíží se natolik, až mi na tváři přistane jeho slina.

„Možná ti to bude připadat těžké k pochopení, ale to nejlepší, co pro tebe můžeme udělat, je, že se k tobě budeme chovat stejně jako ke všem ostatním,“ objasňuje. „Žádné výsady a speciální pravidla.“

Na rozdíl od ředitele se mi zástupce Lynch dívá při řeči přímo do obličje a jeho oči mě neopouštějí, i když se otáčím zpět na ředitele.

Bezostyšné zírání. To je u dospělého dost neobvyklé. Řekla bych, že se snaží vystupovat jako milující drsňák, což je chování, které je zpravidla vyhrazeno Coře a sestrám na oddělení popálenin, jejichž příbuzenský vztah či profese vyžadují, aby se mnou byly v úzkém kontaktu. Ty si vyvinuly vlastní strategii, jak se mnou jednat.

„Pan Lynch ti chce říct, že se musíme řídit právními předpisy, které jsou pro nás závazné. Studenti u sebe nesmějí nosit žádné léky. Tomu snad rozumíš?“

Přikývnu, i když se mi chce křičet. Beru pravidelně šílené množství prášků. Bude těžké zašít se někde v zadní řadě a dělat neviditelnou, když budu muset každé dvě hodiny napochodovat dopředu pro léky.

„Už tu máme druhé pololetí, ale všichni tvoji učitelé o tobě vědí a byli seznámeni s tvou situací. Snažili jsme se na tebe každého připravit.“ Trochu se zakoktá a rychle se usměje. „Dost ale logistiky. Zkusme si povídat o tobě. Slyšeli jsme, že ráda zpíváš.“

Zavrtím hlavou.

„Ale tvoje teta Cora –“

„Se mýlí.“ Mělo mi dojít, že tu Cora už byla a snažila se je nakazit svým optimismem. „Nezpívám.“

Pan D odhlédne stranou a dívá se na zástupce Lynche, nejspíš ve snaze najít s jeho pomocí nějaké další sblížovací téma. Jeho snaha vychází naprázdno.

„Pak už to asi bude všechno. Chceš se ještě na něco zeptat?“

Asi na milion věcí. Co když to nedokážu? Co když na to nejsem dost silná? Jak se to vůbec stalo, že tady před vámi stojím s tímhle strašným obličejem a vy se na mě nedokážete ani pořádně podívat, a utíráte si ruce do kalhot, jako bych měla lepru?

Zavrtím hlavou. Nic. Žádné otázky. Alespoň ne takové, na které byste mi mohli odpovědět.

Zástupce Lynch ukazuje na sluchátka, která mám kolem krku. „Ty si budeš muset dát až do konce vyučování do tašky.“

Podívám se na pana D v naději, že zasáhne, že mi povolí výjimku z režimu bez výjimek, který si pro mě vymysleli. „To mám jenom na chodbu, nebudu je používat ve třídě.“

Pan Lynch zavrtí hlavou. „Školní řád.“

Oba muži se dívají, jak si stahují sluchátka z krku, a i nepatrná úleva od zátěže, kterou cítím, ve mně probouzí dojem, že jsem náhle obnaženější než předtím. Dávám si je do tašky a cítím, jak se mě zmocňuje panika. Jak se teď ztratím?

Když mě vyprovázejí z kanceláře, pan D mě chce poplácat po rameni, ale na poslední chvíli si svůj úmysl rozmyslí a ruka mu zůstane nepřírozeně viset ve vzduchu.

„Avo, upozornili... řekli jsme o tobě i studentům. Ale tvoje teta Cora navrhla, že bys možná chtěla na pár minut předstoupit před každou třídu a něco jim o sobě říct. Postavit se té věci čelem.“

Té věci? S mým roztaveným obličejem? Mým zmršeným životem? O jaké věci to tady mluvíme?

„Hm, tak to ani náhodou,“ pronesu rozhodně.

Nepotřebuju, aby mi lidé rozuměli. Nepotřebuju jim odpovídat na jejich otázky, dělat si mezi nimi přátele nebo jim sloužit jako nějaký inspirační maskot. Jediné, co potřebuju, je přežít tady nadcházející dva týdny.

„Dobře, jak myslíš,“ říká pan D a školou se rozezvučí zvonění. Chodbu zaplaví příval těl a divoký řev. „Moje dveře jsou pro tebe vždycky otevřené. A byl bych rád, kdybys mě považovala spíš za přítele než za ředitele školy.“

Vítězoslavně se na mě usměje bělostným chrupem a já si chtě nechtě vybavím vyřezávaného vikinského paňácu u vchodu.

„A zaručuji ti, že se ti tady bude líbit.“

Pan Lynch mi žádá povzbudivá slova nenabízí. Místo toho ukáže na hodiny na zdi.

„Hodina začíná za pět minut. Ať nepřijdeš pozdě.“

Váhám na prahu mezi relativním bezpečím ředitelny a davu studentů, kterých jsou nyní plné chodby. Napadne mě srovnání s *uličkou hanby* a představím si obraz středověké Anglie, kde museli vězni projít polonazí mezi dvěma řadami mužů s rákoskami, kteří do nich hlava nehlava tloukli.

Tváří v tvář bujarým chodbám školy bych nyní dala přednost středověké Anglii. Moje nová noční můra. Velké D si začne plácet „high five“ s urostlými kluky v kožených bundách. Zástupce Lynch křičí na studenty, že nemají po chodbách běhat.

Je zřejmé, že ředitel Danner znovu prožívá své staré vzpomínky na studentskou slávu, zatímco zástupce Lynch se za ně mstí.

A já? Já tu chci jenom přežít.

4

Jako první mě upozoruje skupinka kluků.

Jeden totálně uhrovitý hubeňour téměř vyskočí a z úst mu vypadne „ty vole“. Jeho kamarádi se na mě podívají, a pak se rychle otočí čelem ke skříňkám a dost nepovedeně se snaží zastírat smích. Škubou přitom hlavou do strany a vrhají na mě kradmé pohledy. Fakt nenápadní.

Cítím na sobě pohledy – na takový pocit už bych měla být zvyklá. Šepot a povzdechy jsou už běžným zvukovým pozadím mého života, ale v této úzké chodbě, kde jsem obklopená dětmi mého věku, mi ze všech těch pohledů naskakuje husí kůže. Nohy i ruce mě začínají svědit jako reakce na chvění, které cítím v celém těle. Tvář mi hoří a snažím se upřeně zírat do země.

Nezvedej hlavu.

Přinutím se nereagovat, dokonce i když slyším, jak se skupinka holek neudrží a začne se nervózně hihňat a cosi si šeptat, načež následuje tlumené: „Pššš... nechte toho. Jde sem.“

Dívka u skříňky předstírá, že se dívá kamsi za mě, ačkoli se snaží pohledem propátrat místo, kde bych měla mít levé ucho. Utáhnu si šátek, aby neviděla, že už žádné nemám, že mi z něj zbyla jen díra v hlavě a kousíček boltce, který zázrakem přežil, i když nikdo netuší, jak je to vlastně možné.

Zakloním hlavu dozadu a snažím se ubránit náporu slz. Vzhledem k tomu, jak mi jizvy na tvářích stahují obličej,

spodní oční víčka jsou spíš jako protržené odvodní kanály a nedokážou zadržet prakticky žádnou vlhkost.

Ale nebudu brečet. Ne tady.

Pokouším se zklidnit rozbouřené srdce a pokračuju dál chodbou. Tyhle lidi nepotřebuju o nic víc než oni mě, opakuju si stále dokola. Přinutím se zvednout trochu hlavu, ale co ve skutečnosti chci, je zalézt si do jedné z těch skříněk podél zdí a zmizet všem z očí. Jejich civění mi jasně říká, že jsem jiná, to nepochybně, ale odhalují ještě jednu, hlubší pravdu. Jsem méně než oni.

Něco, na co je možné se podívat, ale s čím se nemluví.

I proto nepotřebuju žádná zrcadla. Stačí, když vidím svůj odraz v očích všech, kteří se na mě podívají.

Moje tvář si mě vždycky najde.

Předstírám, že nevidím skupinku kluků, kteří do sebe štouchají lokty, nebo skutečnost, že se všichni ostatní zdrcli dohromady na opačné straně chodby. Když nemám na uších sluchátka, která by mě odclonila od okolních zvuků, dělám, jako bych ten tlumený šepot, krytý dlaněmi před ústy, neslyšela.

I přes třískání dveří skříněk, dupot a štěbetání hlasů moje dobré ucho zachytí a dešifruje slova, která jsem neměla slyšet:

Popálená.

Požár.

Nová.

Hnus.

Zombie.

Řezavá bolest mi vystřelí až do špiček prstů, a teprve nyní si uvědomím, že svou zdravou rukou svírám popruh tašky tak, až mě chytla prudká křeč.

Protáhnu si dlaň a napnu rozbolavělou kůži.

Nějak se dostanu až do třídy na svou první hodinu. Přežila jsem svou první chodbu!

Zbývá deset dní.

Vklouznu ke stolku v poslední řadě. Takový je plán. Zůstat ve stínu. Přežít den.

Učitel věd o Zemi je vysoký mohutný muž s ještě mohutnějším, neupraveným černým plnovousem. Napochoduje do třídy a s žuchnutím upustí na katedru hromadu knih. Přejede třídu pohledem, a když mě spatří, musí se očima vrátit. Upozornění Velkého D se nejspíš minulo účinkem. I kratičké zakolísání, když ke mně ještě jednou sklouzne pohledem, si všichni vykládají jako povolení se také otáčet a dívat. Vmáčknu se co nejhlouběji do židle.

Když jsem byla ještě malá, stačilo mi zavřít oči a představit si, že mám na sobě plášť neviditelnosti. Moji rodiče hráli se mnou, a jakmile uslyšeli, že na ně volám „Že mě nevidíte?“, máma prošla přímo kolem mě a otáčela se na tátu: „Kde je Ava?“ Táta do mě pak pokaždé vrazil a hlasitě naříkal: „Ach, ne! Ztratila se nám. Už nikdy ji nenajdeme!“

Dnes by se mi takhle dětská schopnost hodila.

Připomínám si, že dnešek je nejhorší, jinak to být ani nemůže. Každý z nich mě musí spatřit poprvé. A za dva týdny to skončí. Cora si může v těch svých deskách odškrtnout další hezký pokus a já se vrátím do samoty svého pokoje bez zrcadel a zírajících očí, které mi připomínají, co se ze mě stalo.

Vousatý učitel napíše na tabuli slovo *život*.

„Dnes začneme nové téma.“ Důrazně slovo na tabuli podtrhne. „Společně probádáme hloubky toho, co znamená žít. Prozkoumáme živý svět kolem nás a svět, který máme uvnitř.“

Vysvětlí nám, že si teď napíšeme zjišťovací test, a podává klukovi v první řadě papíry, aby je rozdál po třídě. Když se dostane až ke mně, zaváhá a svírá papíry nejistě v hrsti, jako by dával psovi se vzteklinou zdechlinu králíka.

Bez přemýšlení k němu natáhnu levou ruku a on vyděšeně téměř vykvikne. Cíví na moje sešité prsty a prominentní palec,

vedle nějž vypadá zbytek ruky nepatříčně malý, protože je to přece palec z nohy, který má být tam, kde má být, a ne tady děsit nic netušící venkovany.

Celá vyděšená si svou frankensteinovskou ruku schovám do klína. Kluk se vzpomíná a upustí přede mnou papír s testem.

Rychle se vrací ke svému stolku a já si zvedám test ze země, ignorujíc přitom vytřeštěné pohledy, které ve mně vyvolávají pocit, že jsem něco hodně podřadného.

Možná bych měla dát na nástěnku u vchodu plakát. Něco jako: NIČEHO SE NEBOJTE, LIDIČKOVÉ. OHYZDNOST DNES NENÍ NAKAŽLIVÁ!

V tom okamžiku si všímám kluka vedle mě. Naprosto nepokrytě civí na můj disproporčně obří palec. Strčím si ruku do kapsy a upřu pohled do desky stolku. Slyším, jak si skřípavě přisouvá svůj stolec blíž.

„To je tvůj palec?“ šeptá.

Nevšímám si ho.

„Haló!“ opakuje hlasitěji. „Je, nebo není?“

Vystrčím ramena dopředu, aby mu došlo, že nejsem hluchá. Pokud by součástí mého plánu přežít bylo i mluvení s cizími, řekla bych mu, ať si dá odpich.

Místo toho předstírám, že je test tisíckrát zajímavější, než ve skutečnosti je, a vážně přemýšlím o tom, že si z tašky vytáhnou sluchátka, abych klukovi zabránila pokračovat v jeho úsilí o konverzaci. Ruka mi vystřelí vzhůru, starý zvyk, kterého jsem se zatím nedokázala zbavit, jako bych hledala vlasy, které bych si mohla natočit na prst.

„Hezkej pokec, hezkej pokec,“ řekne kluk.

Přilepím oči k papíru před sebou. Ještě chvíli čeká, ale pak si odtáhne stolec zpátky do řady.

Pokradmu po něm hodím pohledem. I on se nyní soustředí na test, takže si ho můžu prohlédnout. Je to ještě děcko